

מח א ב מיי פ"ב מהל'
יבום הל"א סמג עשין
גא טו"ש"ע אה"ע סי' קסו
סעיף ג:
מח ג מיי פ"ז מהל'
שבועות הל"י סמג
לאוין רמח:

לעזי רש"י

גרו"ה. עגור.
פריזר"א [פרי"ט]. מטוגן.

מוסף רש"י

מה ביאד דיבמה בעל
 כרחה. אמרין (ברכות
 ז') וצמח על כרם,
 וזלם ב' עלי (ש"ס)
 צמחם קנאם (ש"ס)
 מה קדושין מרמזה.
 וזלם וזלם לז' אמר
 וצמח צמח
 כבושיא גזרה. וז'ש
 כסויה קטנ' אל
 קדושין מקרמם (גמ' ע"ד)
 מאן תנא התקדש
 חו' דזו
 פיעט' חזל' וכו' וכו'
 פיעט' חו' (קמ"ט א')
 שיאמר שבעה לכל
 אחד ואחד. דז' שזמר
 לכל חו' חזל' וכו' וכו'
 דז' וזמא חזל' וכו' וכו'
 דז' שבעה לא ק' ולא ק'
 וזלם חזל' חזל' (דברים
 י"ט כ"ד ט"ז ט"ז).

תום' ר"י חזקן

מאז טעגט דר' יוחנן
דעםשטענדיגן חלוק לרובן בן
קדושים לרשעים. ומדעתה.
דעת האשה בעיני. אביה
הוא. שנונה שיהיה
לכל חתולה ככל
וכל ברעית אביה. בעל
הכרח. בעל מגרסה
לדעת האב א"פ
שיש לו מאמ. אביה
המכסים חקני יקדש
יבמות בכסף אמרי,
דברשן נקרא מאמר,
דברשן דברשן רובי וכל
דברשן דברשן ר' יוחנן.
מדרו דברשן אביה ולא
מאז שני מאמר. כד
הוא בין אביה מקדושין
עלמא. זקוקה. מחמת
דברשן חזיר. לר' יוחנן.
לעיל אל חקש והר
מאמר, מדעתה, דאה
רובן רובן רובן רובן
מאמר אביה בין כרח
ואפילו הכי מאמר בין היא
בין אביה, דשני מאמר
שמאמר קדושין הואיל
קדושין ועומדת. חבורה.
נאספו בין חשיבה
ואמרי כ' יוחנן דאמר
רובן מדרו דברשן.
אביה ולא היא. כרוביה.
קדושה"ל בעיני. ויצא
לר' יוחנן. ויהיה.
השגחתו דבריו, דעל
הכרח אל (השגחתו)
יאקוש לבני אביה כרח,
דאה גרושיה בעל כרח,
ומימשה חק אמר רבנא
הוא בין אביה מדר
לדעת אביה
שחיה מן שצור
לדעת כל זמן שהיה
על

במאמר דבע"ב ורבי היא. ואת א"כ מאי קאמר קטנה אין עושין זה מאמר אלא מדעת אביה והנערה מדעתה ומדעת אביה ואי כרבי הא לא צענין לא דעתה ולא דעת אביה וי"ל דהכי קאמר כריך להודיע לה או לאביה ואח"כ יקדשה צל

מחלק מאמר מגירושין אי משום
דמאמר בע"כ גירושין נמי בע"כ
נינהו: רבי יהודה אומר שבועה
לא כך לא כך חייב על כל אחת.
כן גרסת הקוטנ' ופי' דנענין לו
הוי פרטא כלל אמר שבועה לא כך
ולא כך כללל הוי ואינו חייב אלל
אחת דיו"ו מוסף על ענין ראשון
ור"ת גורס איפכא דלדרכה כשאומר
ולא כך ולא כך משמע שהוא נשבע
לכל אחד כלל כשאומר לא כך לא
לך אינו חייב אלל אחת:

צווחה ר"ל **יצאה והיתה**. ואע"ג
לפניו ר"ל לא מקיש היה
ליציאה שהרי בקטנה היא מתגרשת
אף ע"י עמלה לרצון אם יש לה
דעת לשמור גיטתה ואינה מתקדשת
על ידי עמלה מ"מ יש לנו להשוות
בכל מה שנוכל מלשון ויצאה והיתה
א"כ אין לנו לחלק בין קידושין
לגירושין שנערה דנה נמי דמחלקין
בצי קטנה היינו משום שאין לה יד
לקבל קטנה אבל לקבל גיטתה יש לה
יד משום:

במין ימא אַזיני. פ'י צקוטנס
לא היתה שחות שכחה צנתים
כמו שולה דגים מן הים והמחצת
נמונה על האור לתת צמוכה צשמן
לנגנן ור"ח פירש דשני מקומות
הם וקרובים זה לזה כלומר ר"ח
אדם משקר כה"ג דכיון דמקום קרוב
הוא סבר א משקרא לאי אינש
אחרינא ומכמינש הילכך רמז משקר:
קטנה

לך ר"ל הא גמי רבי יהודה היא ומי מצית
דה והקתני סיפא ^אהאומר לאשה התקדשי לי
י בזו ואמרינן מאן תנא התקדשי התקדשי ואמר
עד שיאמר שבועה לכל אחד ואחד וכי תימא כולה
לה כר"ש ומי סבר לה והתניא ^אזה הכלל כלל אינו
חייב על כל אחת ואחת דכרי ר"מ רבי יהודה אומר
לא לך חייב על כל אחת ואחת ^ארא"א לא לך לא לך
חייב על כל אחת ואחת ר' שמעון אומר לעולם אינו
לכל אחד ואחד אלא כולה ר' שמעון היא ובשליחות
^אאסי לא על לבי מדרשא אשכחיה לרבי זירא אמר
נא בי מדרשא אמר ליה אף אנא לא עייל ר'
^אחברותא כולה כר' יוחנן וצווח ריש לקיש כי
^אוליקא דאשגח ביה אמר ליה רבי אבין בר סמכא
ין ימא לטיגני ^אהוא אמר רב נחמן בר יצחק אנא
ימא ולא רבי אבין בר כהנא אלא רבי אבין סתם
רמא ידיה ארדיה: בעא מיניה רבא מרב נחמן

צדיק ולא לך ולא לך ולא לך: חייב. אשם גזילות: לא לך ולא לך שבעה. דבעינן שבעה בנאחרונה אבל אם הזכיר פני התקדשי ר"ש היא: ובשלוחם סבר לה רבני יודה. דאביה צבי מדרשא. והוא אמר לי לאחר שיא שחברו כל חבורות היא: כי כרופא. מתרגם של עגורף. גרופא"ה בעל: ויאמר רשון בין היא צביה אף קידושין בין היא צין אביה: אמר ו זה שיש לסמוך על דבריו שמדקדק בשמועתו שאינו משבח: רמין ש אמרה לי מיד כשולה דג מן הים והמחבת נתונה על האור רבני חייא. בשמועה זו של ר' אבין לא שמעתי איהו אבין הוא: נערה

קטנה. שהיא שומרת יום מן האירוסין דעדיין רשות אביה עליה כל זמן שלא השיא: **והנערה בין מדעה אביה וכו'.** אלמא היכא דמפקעת עלמה מרשות אב קיימי נמי רבנן במילתייהו: **קידושין דמדעסה.** דבעינן דעת ^והמקנה: **אביה ולא היא.** שהתורה ויתרה

בין היא בין אביה דמה לנו לדעתו
 כי מקבל ליה איהו נמי על כרחיה
 הוה: ורבי היא. דאמר מאמר
 תופס צינמה בעל כרחה אס וזק
 לה כסף ואמר לה הרי את מקודשת
 לי: רבי אומר קנה. כשאר מאמר
 להיות נריכה גט למאמר זה אס צא
 לחלוץ לה: צואה דינמה. קניא לה
 בעל כרחה דרפא לן מויצמח צפ"ק
 דינמות (דף ט:): וה"נ מספדא.
 דהא דקמי גבי מאמר בין היא בין
 אביה כמאמר בעל כרחה קאי אבל
 בשאר קידושין אביה ולא היא כר'
 יוחנן: מדקמי סיפא. כההיא

והנערה צין מדעת אציה צין מדעת
עממה מה שאין כן בקידושין: הריא
ר' יהודה היא. וא"ת ממאמר מ"ר
מדוע ומ"ש מאמר מגירושין הרי
שניהם על כרחם לקמיה פריך לה
ומשני שכן זוקקה ועומדת: מה שאין
כן בגירושין מיצעי ליה. (א) ואפילו
בגירושין דליתנהו בעל כרחם פליג
ר' יהודה נמי ואמר אין שמי ידים
זכות כלחת: מ"ש מאמר. כיון
דבגירושין פליג דליתניהו בעל
כרחם ומ"ש מאמר דמודה בה:
הואיל וזוקקה ועומדת. לפיכך תופס
בה בכל דהו: השסא דאסיה להכי.
דתליה טעמא משום דזוקקה ועומדת
לרבי יוחנן נמי לטעמיה קמא דיהיב
רבי (ט) יוחנן למלתייהו דרבנן דגירושין
מכנסת עממה לרשות אציה וקידושין
מפקעת עממה ואומיצינא ממאמר
דמפקעת עממה לא תיקשי דאיכא
לשנויי נמי שאני מאמר הואיל וזוקקה
ועומדת: בה ובשלושה לא. אלמא
נערה שיש לה אב לא מתקדשה עממה
וק"ר דברי חכמים: מה: התקדשי לי
אם יש אבתי מיהן שזה פירוטה
מקודשת ואם לאו אין מתקדשין לש"פ
דכיון דלמר בכל חדא התקדשי כל
חדא הוו קידושין באפי נפשייהו: מאן
פנא. דנענין התקדשי התקדשי ואי
לא אמר התקדשי לכל חדא אלמא
התקדשי לי הוה וצוה לא מתקדשי
לפרוטה: ר"ש אינו דאמר. גבי חמשה
תובעין אותו מן לנו פקדון שיש
בידך ואמר שצוה שאין לך בידי
לא לך (א) ולא לך אינו חייב אלמא חמת
עד שיאמר שצוה לכל אחד ואחד:
ובפרטי סבר לה כ"ש. לא חשיב
פרטא עד שיאמר לכל אחד ואחד
שצוה: כלל אינו חייב אלמא חמת.

ובשבועות מפרש איזהו כללו של ר"מ ופרטו: **שבועה**. שאין
 נקרא דוקא בלא וי"ו אבל ולא כך ולא כך כללל הוא: **לא**
 שבועה מחלה לא שדיין אכולהו וכללל הוא: **אלא**. ממתי' דהשת
 ולא היא: **אנא** נמי **לא** הואי **זי** מדרשא **אכל** **רבי** **אבין** הוא
 כל בית המדרש וממנו וגמרו כרבי יוחנן דבקיודשין אביהו **לא**
והיפא. כך היה לועק הא כמיז ויאלה ויהיה דהיה כליאלה מה
ליה ואבין בר סמכא הוא. בלשון שאילה קאמר ליה ובקי אמה ברבי
ימא לטנגי. לא היה לו שהם שמה בנמיא ששילא מצינ המי
 לתתו בתוכו בשמן לטנגו. טנגי פריזר"ל בלע"י: **אנא** **לא** **ר'** **אבין**

(א) רש"ל מ"ו, (ב) נבנח"מ;
 (ג) ור"ה; (ד) יבמות כ"ה;
 (ה) ג' ע"ה, (ו) ח' ע"ה;
 (ז) לקמן מו. ששכות ט'
 דברים כו. פ"ז; (ח) דברים
 נ"ה, ע"ה, (ט) נבנח"מ; י"ב
 לעמוד אומה וי"ה לפני
 ששכות. אולם דבריו
 דרש"י: "לעמוד אומה"
 (ט) נבנח"מ: פסוק חסידה.
 וי"ה בראשית, וי"ה וי"ה
 דרש"י; (י) ג' ע"ה; (יא)
 ע"ה; (יב) נבנח"מ; (יג)
 ג' ע"ה; (יד) ג' ע"ה, ע"ה;
 וי' היטב רש"י יבמות ט'
 ד"ה קדושין; (טו) יבמות
 ט' ע"ה; (טז) דברים
 כ"ה. וי"ה ע"ה לע"ד
 (יז) ע"ה; (יח) דרש"י; דרש"י;
 (יט) ע"ה; (כ) ע"ה;
 (כ"א) רש"י; (כ"ב) "ופתחו"
 לתח' דברים וס"ה.
 ומח"ד פ"ט ששכות.
 שא"ן וכו'. וע"ה רש"ל
 ומח"ה; (כ"ג) וי"ה; (כ"ד)
 (כ"ה) יבמות ט' ע"ה.

תורה אור השלם

1. וַיֵּצֵאָהּ מִבֵּיתוֹ וְהִלְכָּה
וְהִיתָה לְאִישׁ אֲחֵר׃
דברים כד ב

מוסף תוספות

[illegible]

א. וכעין זה בפ"ק (יט.)
אין יעוד אלא מדעת
דמפרש שצריך להודיעה. פ
לך לא לך שבועות חלוקות